

ser operat de pròstata. Em varen trobar un carcinoma. Vaig passar el tràngol de la Quimioteràpia i finalment vaig tornar a ser operat. Felïçment tot va acabar bé. Però el temps no passa en va i a partir d'aquí, varen començar a aflorar problemes de salut i ara gràcies al progrés que ha fet la Cirurgia, la Medicina en general i els Fàrmacs, –com deia en Met de Ribes–, anem tirant...

Però s'ha acabat del tot, encara que em queda el record de les vegades que la Muntanya em va acollir i em va fer gaudir física i mentalment, sense que mai m'obligués a res. Si alguna vegada –poques– pensava que n'havia fet un gra massa, sempre vaig considerar que la culpa era meva per haver volgut estirar més el braç que la màniga.

La Muntanya és com és i on és. I un ha de saber el risc que té al sobrepassar les seves possibilitats. Cert que com més amunt, més possibilitats de gaudir d'una panoràmica més amplia, d'un cel menys contaminat, però no la retis si les teves forces no són suficients per fer-ho, que et pot costar car...

La muntanya té uns paratges acollidors, que són una joia, però no s'ha de temptar la sort si la climatologia no és l'adient, o les complicacions del camí són massa complexes.

Quan tornava a casa, després de caminar vuit o nou hores, al dutxar-me, és com si a més de netejar el cos, el cansament desapareixés.

Començava un relaxament mental que rememorant els paratges pels quals havia caminat, em sentia transportat altre volta, sentint les olors de la vegetació, el calor del sol de les alçades i la musica de les fulles dels arbres al ser bellugades pel vent.

I el silenci, la pau de la natura... Llavors evocava la cara que posava l'Amadeu i també sentia un goig, una pau interior, que quan tornaves a la vida quotidiana, memoritzava amb melangia.

Escric això quant ja he complert 77 anys i m'acosto al següent. Em falten tres mesos. Espero arribar-hi, però a aquesta edat hi pot haver la sorpresa de la longevitat, o per contra que la parca et cridi...

Amb un company que ja ha complert els 78 anys ens fèiem el comentari de consolació que a aquesta edat, mantenim l'esperança de que encara tenim futur, però hem de ser realistes i prendre la medicació prescrita, i deixar de pensar amb coses que ja són del passat, com certs menjars i beures.

La Calma (Montseny), en una excursió als anys setanta. Foto: Pere Crusellas

L'aliment de que em nodreixo espiritualment són els records de muntanya, llegir, escoltar música, i eventualment escriure. Tot plegat, això em fa viure i mirar cap endavant.

L'esperança –segons els Doctors en Medicina– és l'última cosa que perden els seus malalts, per molt atropellats que estiguin.

Tot això ho he escrit com una confessió amb mi mateix i per expressar el meu agraïment a l'AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA DE GRANOLLERS en especial als seus fundadors i als demés companys de les successives Juntes que hi han esmerçat i hi estant esmerçant, temps, dedicació i esforços.

Gràcies per la labor Cultural que ha propiciat, i per forjar homes i dones amb sentiments d'admiració i fer conèixer la Naturalesa.

L'excursionisme, la muntanya, és la forja dels temperaments, de les voluntats, per aprendre a lluitar per aconseguir una fita, sense que això vulgui dir que s'ha de ser temerari.

El senyor Narcís Sirvent, Soci dels primers moments, en certa ocasió em va dir: "Quant el diumenge surts d'excursió gaudeixes d'uns paratges i unes imatges sovint canviants, que els que es queden a casa no poden fruit". Sempre ho he recordat.

Per tot plegat, crec que he estat un home afortunat, que ha tingut la sort de caure en el **vici** de l'**EXCURSIONISME**.

*Pere Crusellas i Solsona
La Roca (La Torreta) novembre del 2002*